

**Oświadczenie złożone
przez senatora Piotra Gruszczyńskiego
na 50. posiedzeniu Senatu
w dniu 12 marca 2010 r.**

Oświadczenie skierowane do minister zdrowia Ewy Kopacz

Szanowna Pani Minister!

Chciałbym zwrócić uwagę Pani Minister na problemy szpitali psychiatrycznych, pozbawionych możliwości korzystania ze świadczeń udzielanych przez zespoły ratownictwa medycznego, takich jak specjalistyczny transport sanitarny hospitalizowanych tam pacjentów w przypadkach zagrożenia ich życia z powodów innych niż psychiczne. Posłużę się przykładem lokalnym, mimo iż problem ma zasięg ogólnopolski.

Zgodnie z zarządzeniem nr 82/2007/DSM prezesa NFZ z dnia 09 października 2007 r. zespoły ratownictwa medycznego zapewniające dobową gotowość do udzielania świadczeń nie mogą w tym czasie realizować zleceń od innych podmiotów. Wojewoda wielkopolski wprowadził na okres przejściowy do 31 lipca 2008 r. tymczasową procedurę dopuszczającą dysponowanie zespołów ratownictwa medycznego do realizacji usług w zakresie transportu sanitarnego; z zaznaczeniem, że dotyczyć to będzie sytuacji nadzwyczajnych; przy określonych wskazaniach medycznych, gdy pacjent musi być transportowany specjalistycznym pojazdem pod opieką odpowiedniego personelu.

Mimo licznych wniosków dyrektorów zakładów opieki zdrowotnej, wojewoda nie wyraził zgody na prolongatę tego terminu. Przytoczył również odpowiedź Ministerstwa Zdrowia na interpelację nr 1951, z której wynika, że „transport od miejsca zdarzenia do szpitalnych oddziałów ratunkowych należy do zakresu transportu ratownictwa medycznego, a więc jest finansowany z budżetu państwa z części, której dysponentami są wojewodowie. Transport późniejszy – ze środków publicznych. W tej sytuacji transport sanitarny (międzyszpitalny) powinien być wykonywany środkami transportu sanitarnego, innymi niż pozostające w gotowości na danym terenie zespoły ratownictwa medycznego”.

Wszelkie przypadki wykonywania transportu przez zespoły ratownictwa medycznego wykraczające poza art. 44 i 45 ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym naruszają ustawę i mogą stanowić podstawę do podejmowania kroków prawnych przewidzianych w art. 49 ust. 6 i 7 ustawy oraz w umowach między płatnikiem a świadczeniobiorcą.

Nie można wykorzystywać karetek ratownictwa medycznego do transportu pacjenta w stanie zagrożenia życia również w takich przypadkach jak: z oddziału intensywnej terapii po diagnostyce z wymogiem natychmiastowej interwencji neurochirurgicznej lub kardiologicznej, które można wykonać jedynie w oddalonym o 50 km Poznaniu. Ostatnio wiele pisze się na temat znaczenia czasu przy wykonaniu koronarografii przy zawale serca czy leczeniu fibrynolitycznym przy udarze niedokrwiennym mózgu. Najczęściej ten czas jest zależny właśnie od transportu.

Zwracam się zatem do Pani Minister z prośbą o podjęcie działań mających na celu wprowadzenie takich zmian w ustawie o Państwowym Ratownictwie Medycznym, żeby pacjenci z zagrożeniem życia mogli otrzymać niezbędną pomoc w odpowiednim czasie.

Z poważaniem
Piotr Gruszczyński